

Valg, hvem der skal danne Ministerium her i Landet.

Det ærede Medlem sagde om det nuværende Finanslovsforslag, at det var endnu værre end den Finanslov, der var bleven vedtagen her for indeværende Aar. Jeg forstaar ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem mener dermed, thi det ærede Medlem ved godt, at det er ikke den vedtagne Finanslov, som er afgørende for Aarets finansielle Tilstand, men vi maa tage alle de Udgifter med, som skabes af Tillægsbevillingsloven, og tage vi disse med, komme vi op paa et Underskud, der er langt større end det, der kan paaregnes for næste Finansaar. Vi ere i Finansaaret 1909—10 oppe paa et Underskud paa mellem 40 og 50 Mill. Kr. Det ærede Medlem har neppe Ret i, at vi kunne naa til et Underskud paa 30—40 Millioner for 1910—11; man vil neppe komme højere end til en 30 Mill. Kr., i hvert Fald uden Restancerne for indeværende Aar, naar de komme paa Tillægsbevillingsloven. Jeg vil indrømme, at Tillægsbevillingsloven er en af de forunderligste Skabninger, der er i vor finansielle Styrelse ogsaa af den Grund, at medens Finansloven drøftes i alle Enkeltheder, drøftes Tillægsbevillingsloven ikke paa samme Maade. Vi ere der inde paa det mere uberegnelige. Jeg tror dog ikke, at vi naa op til mere end 30 Mill. Kr.s Underskud paa næste Aars Finanslov. Altsaa, paa dette Punkt forstaar jeg ikke den ærede Ordfører.

Den ærede Ordfører sagde om denne Regering, at den var henvist til at leve paa Laan, og gjorde det øjensynlig til en Bebrejdelse, at vi ikke havde anden Udvej til at dække Underskuddet end Laan. Det tror jeg, den ærede Ordfører ikke skal bebrejde os, thi hvis der skal laanes for at dække indeværende Aars Underskud, er det ikke den nuværende Regerings Skyld, men det er sandelig den Regerings Skyld, det ærede Medlem var Fører og Chef for, og som har Ansvaret for den Finanslov, vi nu leve under. Derfor have vi intet at gøre med dette Underskud. Det er en Gæld, som ligger paa Staten, og den nuværende Regering maa se at faa den dækket, men ellers have vi intet med den at gøre. Til en vis Grad kan jeg sige det samme om den Finanslov, vi nu skulle til at vedtage. Hvis der er Deficit paa den, har den Regering Hovedansvaret derfor, hvori det ærede Medlem var Finansminister, det kan den ærede Ordfører ikke komme fra.

Dernæst talte den ærede Ordfører ogsaa om de militære Bevillinger. Nu ved

det ærede Medlem godt, at vi, den Gang vi overtog Regeringen, vare saaledes stillede, at der allerede da var taget Bestemmelser for indeværende Aar om en Række militære Bevillinger. De vare hurtigst muligt bleve underskrevne af den daværende Konseilspræsident og Forsvarsminister, saa at vi ikke havde nogen Indflydelse derpaa, og vi havde derfor heller ikke Indflydelse paa, hvad de foregreb. Thi meget af det, det ærede Medlem har nævnt, og som jeg ikke i Enkeltheder kan komme ind paa, er foregrebet ved, at den daværende Konseilspræsident og Forsvarsminister underskrev, hvad man lagde for ham. Jeg bebrejder naturligvis ikke Grev Holstein, at han underskrev det. Det var i Overensstemmelse med de Love, han selv havde været med til at gennemføre, men da den nuværende Regering traadte til, forelaa der Underskrifter, som bandt den. Jeg har sagt et Ord her i Tinget, som jeg nu har hørt citeret nogle Tusind Gange; jeg er naturligvis stolt over at have beriget den danske Nation med et Ordsprog, skønt det ikke er smigrende for et Land, at et Ord som „Lov er Lov, og Loven skal holdes“ er blevet et Ordsprog. Man skulde tro, at Folket vidste dette, før disse Ord ere komne over mine Læber. Men jeg vil gerne, da der nu gives mig Lejlighed dertil, forklare, hvorledes disse Ord skulle forstaas, hvis der virkelig er nogen Tvivl derom. Vi overtog altsaa Regeringen paa et Tidspunkt, hvor Forsvarslovene vare vedtagne, og hvor det efter vor Mening var ørkesløst med det nuværende Folketing at forsøge en Forandring af disse Love, og paa et Tidspunkt, hvor meget var foregrebet, som vi vare nødte til at administrere efter. Lovene vare vedtagne mod vor Villie, men vi kunde ikke faa dem forandrede, følgelig vare vi nødte til ikke alene at holde dem, men ogsaa administrere efter dem. Derved bandt vi os ikke for Fremtiden til ikke at forsøge at faa Lovene forandrede og til ikke at forsøge at faa nedsat de overordentlig store Udgifter, der fulgte af dem, og som Landet efter vor Mening aldeles ikke kan bære. Der laa intet saadant i mine Ord, tværtimod, jeg sagde det stik modsatte. Der var ingen Mulighed for Regeringen til nu at faa dem forandrede. Der staar Ordet „nu“, det er jeg overbevist om, i de Udtalelser, jeg den Gang fremkom med. Der er altsaa ingen Modsigelse i dette, at den nuværende Regering holder Lovene, men ønsker og stræber efter at faa Lovene forandrede. Hvorledes skulde det ærede Medlem ikke kunne